

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Indráčkem v právní věci

žalobkyně: **H. S.**
státní příslušnost Ukrajina
zastoupená Mgr. Tomášem, Císařem, advokátem se sídlem
Vinohradská 22, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 12. 2019 č. j. CPR-29959-6/ČJ-2018-930310-V243, o správním vyhoštění

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 30. 12. 2019 č. j. č. j. CPR-29959-6/ČJ-2018-930310-V243 bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort č. j. KRPT-146391-48/ČJ-2018-070022 ze dne 7. 8. 2018, jímž bylo žalobkyni podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky uloženo správní vyhoštění a byla stanovena doba, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie na 6 měsíců. Žalovaný se ztotožnil se závěrem správního orgánu I. stupně, že žalobkyně vykonávala na území České republiky výdělečnou činnost, pro kterou neměla potřebné povolení k zaměstnání, a v řízení nebylo prokázáno, že by polskou firmou, která ji na tyto práce do České republiky vyslala, byla poskytována nadnárodní služba ve prospěch českého subjektu. Pro výkon výdělečné činnosti byla žalobkyně povinna mít pracovní povolení podle ust. § 95 odst. 1 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti.
2. Žalobkyně podala v zákonné lhůtě u zdejšího soudu včasnou žalobu prostřednictvím zmocněného právního zástupce. Podle ní žalovaný i prvoinstanční orgán porušili ust. § 3, § 50 odst. 3 a v této souvislosti i § 2 odst. 3 a 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Žalovaný důkladně zjistil všechny skutečnosti svědčící v její neprospěch, avšak opomněl zjišťovat skutečnosti v její prospěch. Žalobkyně je přesvědčena, že žalovaný jakožto odvolací správní orgán „nesprávně vypořádal uplatněné odvolací námítky, čímž přenesl nezákonnost rozhodnutí správního orgánu I. stupně rovněž do rozhodnutí odvolacího“. Žalobkyně poukázala na průtahy ve správním řízení, které trvalo rok a 7 měsíců, což mělo být zohledněno zkrácením doby vyhoštění. Namítala, že správní orgán nedostatečně posoudil přiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění, pokud jde o zásah do jejího soukromého a rodinného života. Bylo jí uloženo správní vyhoštění v délce 6 měsíců, přestože krátce po zahájení řízení o správním vyhoštění opustila území České republiky; její správní vyhoštění se v tomto směru jeví jako opatření nadbytečné. Žalobkyně má za to, že v jejím případě bylo uložení správního vyhoštění zbytečné a nepřiměřené, když zcela postačilo opatření ve smyslu ust. § 50a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Navrhovala, aby napadené rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení.
3. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby jako nedůvodné.
4. Krajský soud vycházel z napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 12. 2019 č. j. CPR-29959-6/ČJ-2018-930310-V243 a z připojeného spisu Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort č. j. KRPT-146391-60/ČJ-2018-070022 a poté dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle ust. § 65 a následujících zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl dán v době vydání rozhodnutí žalovaným správním orgánem (ust. § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.).
5. Z hlediska skutkových zjištění vyplývajících ze správního spisu správního orgánu I. stupně vzal v daném případě krajský soud za prokázány následující skutečnosti:
 - podle úředního záznamu ze dne 21. 6. 2018 byla v tento den provedena odborem cizinecké policie, oddělením pobytové kontroly, pátrání a eskort ve Frýdku –

Místku a oddělením dokladů a speciálních činností v součinnosti s Oblastním inspektorátem práce Ostrava, pobytová kontrola v katastru obce Opava ve společnosti BIDFOOD Opava s.r. o. na ulici Těšínská č. 1006/1, Opava – Předměstí, zaměřená na odhalování nelegální migrace a odhalování nelegálního zaměstnání osob třetích zemí. Při ní byla kontrolována žalobkyně, která pracovala v prostorách společnosti BIDFOOD Opava s.r.o. u výrobní linky při výrobě a balení mražených polotovarů. Žalobkyně ke kontrole předložila cestovní pas Ukrajiny s vylepeným polským národním vízem č. X typu D, MULT, 180 dnů, vydaným dne 22. 5. 2018 ve Lvově s platností od 25. 5. 2018 do 16. 5. 2019. Bylo zjištěno, že žalobkyně na území České republiky pracuje bez příslušného povolení k zaměstnání a že se lze důvodně domnívat, že je na území ČR zaměstnána nebo provozuje dani podléhající výdělečnou činnost neoprávněně;

- dne 21. 6. 2018 vydal správní orgán I. stupně oznámení o zahájení správního řízení ve věci správního vyhoštění žalobkyně podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců;
- dne 21. 6. 2018 byl s žalobkyní sepsán protokol o výsledku v rámci řízení o správním vyhoštění, při němž uvedla, že do České republiky přicestovala dne 3. 6. 2018 přes Maďarsko přímo z Ukrajiny a přijela zde pracovat po dobu platnosti jejího víza. Polské vízum si vyřídila přes ukrajinskou agenturu, což ji stálo 100 USD a zřídila si ho za účelem práce. Pracuje zde od 4. 6. 2018 za týdenní zálohu ve výši 1 000 Kč. Na otázku, kdo je jejím zaměstnavatelem na území České republiky, odpověděla, že ji platí agentura z Prahy. Ve firmě BIDFOOD Opava s.r.o. ji přijala paní B., která jí dala nějaké papíry. Obdržela pracovní oděv a pracovní rukavice a byla zaškolená z bezpečnosti práce. Pracovala týden noční a ranní směny, tyto směny byly 12 hodinové. Práci jí přidělovala a následně kontrolovala mistrová na směně. Žalobkyně k dotazům dále uvedla, že na území České republiky nemá žádné osobní nebo rodinné vazby a že ani v České republice ani Evropské unii nemá osobu, kvůli které by ukončení jejího pobytu na území bylo z hlediska zásahu do soukromého nebo rodinného života nepřiměřené. Nevlastní zde žádný majetek;
- ze záznamu Oblastního inspektorátu práce pro Moravskoslezský kraj a Olomoucký kraj ze dne 21. 6. 2018, že na pracovišti firmy BIDFOOD Opava – hotová jídla byly kontrolovány 3 osoby ukrajinské národnosti, mimo jiné i žalobkyně. Jako zaměstnavatel těchto osob je na záznamu uveden „Nerest – M s.r.o.“;
- ze závazného stanoviska odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra České republiky ze dne 27. 6. 2018, že vycestování žalobkyně na Ukrajinu je možné. K záznamu je připojena Informace o politické a bezpečnostní situaci, mezinárodních smlouvách o lidských právech a základních svobodách, vojenské službě a vnitřně přesídlených osobách na Ukrajině ze dne 22. 1. 2018;
- ze sdělení Úřadu práce ČR, kontaktního pracoviště Opava ze dne 28. 6. 2018 adresovaného správnímu orgánu I. stupně, že tomuto pracovišti zaslala společnost Nerest – M s.r.o. informační kartu o nástupu žalobkyně od 1. 6. 2018 s místem výkonu práce: BIDFOOD Opava s.r.o. pro druh práce „ostatní pomocní pracovníci ve výrobě“. Žalobkyně měla být vyslána na území České republiky podle ust. § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti a má mít uzavřen pracovněprávní vztah se zaměstnavatelem PORTOFINO SP. Z O.O. se sídlem ve Wroclawi v Polsku.

Úřadu práce není známo, že by žalobkyni bylo vydáno platné rozhodnutí o povolení k zaměstnání;

- dne 29. 12. 2017 byla uzavřena smlouva o dílo mezi zhotovitelem Nerest – M s.r.o. a objednatelem BIDFOOD Opava s.r.o., jíž se zhotovitel zavázal provádět pro potřeby objednatele pracovní činnosti spočívající v pomocných pracích v potravinářství a v úklidových pracích. Téhož dne byla uzavřena smlouva o nájmu prostor sloužících k podnikání a věcí movitých uzavřená mezi pronajímatelem BIDFOOD Opava s.r.o. a nájemcem Nerest – M s.r.o., kterou pronajímatel pronajal nájemci část výrobních prostor na adrese Opava, Těšínská 1006/1, Opava – Jaktář, Palhanecká 15 a movité věci, tj. pracovní nástroje, stroje, nářadí a pracovní pomůcky, které jsou výhradním vlastnictvím pronajímatele;
- ze sdělení firmy BIDFOOD Opava s.r.o. adresovaného správnímu orgánu I. stupně, že žalobkyně nastoupila do práce dne 4. 6. 2018;
- dne 23. 7. 2018 obdržel správní orgán I. stupně oznámení o převzetí právního zastoupení žalobkyně advokátem Mgr. Tomášem Císařem;
- dne 25. 7. 2018 vyzval správní orgán I. stupně právního zástupce žalobkyně k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí a k vyjádření se k podkladovému materiálu či případnému doplnění návrhu na provedení dalšího dokazování. Protože se právní zástupce žalobkyně dne 2. 8. 2018 bez řádné omluvy nedostavil a nevyužil tak možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, resp. doplnit důkazní návrhy, sdělil mu správní orgán, že přistoupí k vydání rozhodnutí ve věci správního vyhoštění žalobkyně.

6. Součástí správního spisu je rozhodnutí Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 7. 8. 2018 o správním vyhoštění žalobkyně, odvolání právního zástupce žalobkyně ze dne 9. 8. 2018, které bylo doplněno o důvody odvolání po výzvě správního orgánu I. stupně podáním ze dne 10. 9. 2018. O tomto odvolání, jak již bylo shora uvedeno, rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím.
7. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění účinném do 30. 7. 2019, policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, je-li cizinec na území zaměstnán bez oprávnění k pobytu anebo povolání k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, nebo na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu anebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstná nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval.
8. Podle ust. § 50a odst. 1 téhož zákona pobývá-li cizinec, který je držitelem platného oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem Evropské unie, na území neoprávněně, policie mu vydá rozhodnutí o povinnosti opustit území.
9. Krajský soud musí především zdůraznit, že napadené rozhodnutí žalovaného přezkoumal toliko v mezích žalobních bodů, tak jak mu to ukládá ust. § 75 odst. 2 věty první s.ř.s.

10. Krajský soud musí poznamenat, že žalobou nebyl nijak zpochybňován závěr správních orgánů v tom, že pracovní činnost žalobkyně v době od 4. 6. do 21. 6. 2018 v objektu společnosti BIDFOOD s.r.o. nebyla žalobkyně oprávněna vykonávat bez povolení k zaměstnání. Byl tak naplněn důvod pro použití správního vyhoštění dle shora citovaného ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 30. 7. 2019. Žalobkyně vytýká žalovanému porušení ust. § 3, § 50 odst. 3 a § 2 odst. 3, 4 správního řádu s tím, že opomněl zjišťovat i skutečnosti v její prospěch. Takto obecně a nekonkrétně formulovaný žalobní bod bez bližšího odůvodnění nemohl krajský soud přezkoumávat, stejně tak jako zcela obecně a nekonkrétně podanou námitku, že žalovaný jakožto odvolací orgán „nesprávně vypořádal uplatněné odvolací námitky“, aniž by bylo blíže uvedeno, o které konkrétní námitky se má jednat.
11. Další žalobní námitkou žalobkyně bylo to, že žalovaný vydal napadené rozhodnutí téměř rok a tři čtvrtě poté, kdy se měla žalobkyně dopustit protiprávního jednání. Rozhodnutí o správním vyhoštění je proto dle jejího názoru nepřiměřené k okolnostem případu a správní vyhoštění na dobu 6 měsíců je nadbytečné, neboť žalobkyně po zahájení správního řízení ve věci jejího správního vyhoštění území České republiky opustila. Podle žalobkyně nebyla délka správního vyhoštění nijak odůvodněna; toto rozhodnutí je zcela nepřiměřené a v daném případě postačilo opatření ve smyslu ust. § 50a zákona o pobytu cizinců. S těmito žalobními námitkami nemůže krajský soud souhlasit. Ust. § 119 zákona o pobytu cizinců je totiž tzv. kogentní právní normou, od jejíž dispozice se nelze odchýlit. Pokud tedy příslušný orgán cizinecké policie zjistil důvod pro správní vyhoštění cizince, byl o tom povinen vydat rozhodnutí o správním vyhoštění a zároveň stanovit dobu, po kterou cizinci nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie. Zároveň je přitom povinen přihlédnout k přiměřenosti tohoto zásahu do soukromého a rodinného života. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 30. 7. 2019 měl správní orgán možnost stanovit dobu, po kterou žalobkyni nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce od 6 měsíců do 5 let; žalobkyni tedy byla tato doba stanovena v minimálním rozsahu a není proto možno přisvědčit její námitce, že tato doba je nepřiměřená okolnostem jejího případu. Na tomto dílčím závěru nic nemění skutečnost, že Českou republiku opustila po zahájení správního řízení ve věci vyhoštění a že „délka správního vyhoštění“ nebyla žalovaným přezkoumatelně odůvodněna. Ostatně správní orgán I. stupně v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že při stanovení délky vyhoštění vzal na zřetel, že žalobkyně na území České republiky vstoupila s úmyslem pracovat, ačkoliv si musela být vědoma skutečnosti, že nevlastní povolení k zaměstnání či jiné oprávnění, které by ji k zaměstnání opravňovalo. Na druhou stranu bylo přihlédnuto k tomu, že v jejím případě se jedná o první porušení zákona o pobytu cizinců. Závěry obou správních orgánů ohledně nelegálního výkonu práce žalobkyně v České republice tak nebyly žalobou nijak zpochybňeny a krajský soud poznamenává, že se zřetelem ke zjištěním vyplývajícím z obsahu správního spisu s těmito závěry zcela souhlasí. Souhlasí ovšem také s důvodnou námitkou žalobkyně týkající se délky odvolacího řízení, neboť ze správního spisu nevyplývaly žádné okolnosti, které by neúměrnou délku odvolacího řízení odůvodňovaly, nicméně tato skutečnost nemůže mít vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí.
12. Krajský soud neshledal jako důvodnou ani námitku žalobkyně, že v daném případě zcela postačovalo použití opatření ve smyslu § 50a zákona o pobytu cizinců. Z judikatury Nejvyššího správního soudu, např. z rozsudku ze dne 20. 7. 2017, č. j. 1 Azs 199/2017-27

nebo z rozsudku ze dne 29. 11. 2017, č. j. 5 Azs 3/2017-29 vyplývá, že rozhodnutí o správním vyhoštění se vydá tehdy, jestliže nastane některá ze skutkových okolností předvídaných v § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, za předpokladu, že se nejedná o nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života. V rozsudku ze dne 20. 7. 2017, č. j. 1 Azs 199/2017-27 Nejvyšší správní soud uvedl, že v některých případech správní orgán na počátku nebo v průběhu řízení o správním vyhoštění skutečně dospěje k závěru, že vyhoštění osoby není možné (typicky s ohledem na nepřiměřený zásah takového rozhodnutí do jejího rodinného života). Namísto toho potom vydá rozhodnutí o povinnosti cizince opustit území dle § 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců (pozn. soudu ve znění účinném do 30. 7. 2019); v takovém případě však správní orgán vždy vysvětlí, proč v daném případě nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, tedy že nebyly naplněny podmínky pro aplikaci § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. V projednávané věci však krajský soud žádnou nepřiměřenost zásahu do soukromého nebo rodinného života žalobkyně nezjistil; naopak do protokolu o výsledku sepsaného správním orgánem I. stupně dne 21. 6. 2018 žalobkyně uvedla, že v České republice žádné osobní nebo rodinné vazby nemá, že zde není žádná osoba, vůči které by měla vyživovací povinnost nebo osoba, kterou má ve své péči. Stejně tak ani v České republice ani v Evropské unii neexistuje osoba, kvůli které by ukončení jejího pobytu na území bylo z hlediska zásahu do soukromého nebo rodinného života nepřiměřené. V České republice nesdílí společnou domácnost s občanem Evropské unie či České republiky. Na otázku, jaké jsou její ekonomické, kulturní a společenské vazby na území České republiky, odpověděla, že žádné. Krajský soud proto uzavírá, že v případě žalobkyně nebyl důvod pro použití opatření ust. § 50a zákona o pobytu cizinců a že naopak byly naplněny předpoklady pro uložení správního vyhoštění dle § 119 odst. 1 téhož zákona.

13. Se zřetelem k výše uvedenému krajský soud žalobu žalobkyně jako nedůvodnou podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl, přičemž rozhodl tímto rozsudkem bez jednání se souhlasem účastníků řízení podle ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.
14. O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně ve věci úspěch neměla a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné prokazatelné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel sám nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

Ostrava 03.03.2020

JUDr. Petr Indráček
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje